

Arendsoog en de vloek van Arbaz

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en de vloek van
Arbaz*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1965

© P. Nowee, 1965

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1031 0 (paperback)

ISBN 978 90 499 1145 4 (hardback)

ISBN 978 90 499 1091 4 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Sheriff Norman

Het kantoortje van de sheriff van Cowshead was hard aan een grote schoonmaak toe! De verf, die waarschijnlijk oorspronkelijk wit was geweest, hield het midden tussen een vuil grijs en een verschoten bruin. De ruwhouten luiken voor de vensters stonden op een kleine kier, en het smalle streepje zonlicht dat naar binnen viel, speelde met het stof op de vloer. Achterin het vertrek stond een grote tafel, waarvan één poot vervangen was door een ongeverfd balkje. De walm van de olielamp had het plafond geblakerd en een fettige laag gelegd over de twee prenten aan de muur. Het was onmogelijk te zeggen wat ze voorstelden. De drie stoelen waren eigenlijk de enige voorwerpen in de kamer, die nog in een redelijke conditie verkeerden.

‘Het is niet veel zaaks, hè,’ zei de sheriff schamper. Hij zat op een van de stoelen, achter de tafel. ‘Ik wist werkelijk niet wat me te wachten stond, toen ik de aanstelling tot districtssheriff aan nam. Cowshead is de hoofdstad van het district Chieflaw.’ Hij legde de klemtoon op het woord ‘hoofdstad’. ‘Cowshead telt vierhonderd inwoners,’ ging hij verder. ‘Dus je kunt je wel indenken wat voor gehuchten de andere dorpen in het district zijn.’

Arendsoog knikte in gedachten. ‘Met Cowshead erbij liggen er, meen ik, elf dorpen in het district?’

‘Ja. In zes ervan heb ik een deputy (hulpsheriff). Beste kerels hoor, allemaal. Maar het district is eigenlijk te groot om het helemaal onder controle te houden. Het is ongeveer tachtig mijl lang en vijftig tot zestig mijl breed... Hoe kan ik in ‘s hemelsnaam in Grow, in het uiterste westen, de orde handhaven als ik in Hamstead, in het oosten, ben?’ Sheriff Norman zuchtte diep. Hij stond op, liep naar het raam en opende de luiken iets verder.

‘Je vertelde me, dat je deze aanstelling nog niet definitief had aangenomen,’ zei Arendsoog.

Norman draaide zich om. Zijn reusachtige lichaam, dat meer dan twee meter lang was, verduisterde het raam. Zijn gezicht stond ernstig

en er verschenen zware rimpels boven zijn wenkbrauwen. 'Ik hoop, dat je me kunt begrijpen, Bob,' zei hij zacht. 'Het is heel lang geleden, dat wij als jongens met elkaar stoeiden en speelden, maar ik ben in die jaren niet veel veranderd...'

Arendsoog schoot in de lach. 'Ik kan me niet herinneren, dat je indertijd ook al zo lang was, John! Ik meende zelfs, dat ik de langste was.' Een vage glimlach ontspande het gelaat van de sheriff enigszins. 'Misschien is dat dan het enige wat veranderd is,' ging hij verder. 'Indertijd zeiden de mensen, dat ik een doorbijter was... Dat ben ik nog. De kwestie is namelijk, dat ik 'tijdelijk' ben aangesteld als sheriff. Dat klinkt wel iets anders dan 'nog niet definitief aangenomen...'

'Ik geloof, dat ik je begrijp, John,' onderbrak Arendsoog hem. 'Je klaagde zojuist wel over de grootte van het district en over het feit, dat het moeilijk is om de orde te handhaven, maar als ik me niet vergis, wil je dit baantje helemaal niet meer kwijt.'

'In de roos!' riep Norman uit, terwijl hij zijn vroegere vriend enthousiast op de schouder sloeg. 'Ik ben, laten we maar zeggen, op proef. Maar ik wil koste wat kost een vaste aanstelling hebben. Oh, er moet in Chieflaw razend veel veranderen, maar denk je eens in, man, wat een toekomst...!' Al pratende werd hij steeds geestdriftiger. Hij liep terug naar de stoel achter de tafel en ging weer zitten. 'Ik heb het allemaal allang uitgedokterd,' ging hij verder. 'Volgens mij moet het kantoor van de districtssheriff niet in Cowshead, maar in Glover zijn! Dat is ook de reden waarom ik aan dit krot niets meer opknap. Cowshead ligt veel te ver naar het westen, terwijl Glover in het hart van het district ligt. Ik wil onmiddellijk toegeven, dat Cowshead groter en belangrijker is dan Glover. Maar volgens mij is een deputy hier voldoende.'

'Wat houdt je tegen om...' begon Arendsoog.

Sheriff Norman wuifde met een hand. 'Ze zijn hier vastgeroest, Bob. Het is gewoon een soort naijver tussen de verschillende dorpen. Zoiets als: 'wij zijn lekker belangrijker dan jullie...' Het zit ze hier toch al vrij hoog, dat Glover binnenkort door de nieuwe spoorlijn een regelmatige verbinding met Phoenix krijgt. Mijn definitieve aanstelling moet de handtekening van de Gouverneur hebben en de 'belangrijke' heren uit dit dorp zouden er wel eens voor kunnen zorgen, dat die handtekening er niet komt...'

'En laat John Norman zich door die heren op de kop zitten?' vroeg Arendsoog ongelovig.

De sheriff grijnsde breed. 'Ik ben niet koppig, Bob. Als iemand mij ervan overtuigt, dat ik het bij het verkeerde eind heb, blijf ik met genoeg hier in Cowshead zitten. Als niemand dat kan, zal ik doen wat ik meen te móéten doen in het belang van mijn werk. En als ze dat niet lusten... Wel, dan hebben we pech gehad!'

'Volgens mij heb je groot gelijk, John, en mijn zegen heb je. Maar ik veronderstel niet, dat je mij een dringend telegram stuurde om me dit allemaal te vertellen.'

John Norman had geen rust in zijn benen. Hij stond weer op en ijsbeerde door de kamer. 'Natuurlijk heb ik je niet gevraagd hier te komen om naar mijn klaagzang te luisteren, Bob,' begon hij na enige tijd. 'Beschouw alles wat ik je net verteld heb als een inleiding. De zaak is namelijk, dat ik je hulp nodig heb...'

Arendsoog fronste de wenkbrauwen. 'Wat kan ik in deze kwestie voor je doen? Moet ik de hand van de Gouverneur vasthouden en hem dwingen zijn handtekening onder jouw aanstelling te zetten?'

De bulderende lach van John Norman vulde het vertrek. 'Hebben ze je nooit gezegd, dat je bij het toneel moet gaan?' En plotseling ernstig, vervolgde hij: 'Nee Bob, ik heb je hulp nodig om een zaak te winnen, die ik niet verliezen mag, als ik het zo mag uitdrukken. Er zitten hier moeilijkheden in de lucht en als ik die niet de kop in druk, zullen de heren uit het dorp hier een stevig wapen in handen hebben om de Gouverneur ervan te overtuigen, dat ik 'niet geschikt' ben.'

'Wat voor moeilijkheden bedoel je?'

'Dat is het juist: ik weet het niet...'

'Maar hoe kan ik je helpen in moeilijkheden die je zelf niet kent?!' riep Arendsoog uit.

'Heb je ooit van de Arbazars gehoord, Bob?' beantwoordde John Norman de vraag met een wedervraag.

'Zijn dat vissen?'

'Ik was er al bang voor, dat je de naam nog nooit gehoord zou hebben. Voor mij was hij veertien dagen geleden ook nog nieuw, hoor. Ik ben me er toen in gaan verdiepen en ik weet er nu aardig wat van, al zeg ik het zelf.'

'Alsjeblift zeg, maak er geen raadseltje van! Wie of wat zijn de Arbazars?'

John Norman pakte een vel papier, dat op de tafel lag. Hij hield het zó dat het zonlicht erop viel en probeerde toen zijn eigen handschrift te ontcijferen. 'Ik heb wat aantekeningen gemaakt,' verklaarde

hij zich nader. 'De Arbazars zijn de leden van een zwervende stam of familie. Hun naam danken ze aan een zekere Arbaz, die ongeveer tweehonderd jaar geleden hun eerste officiële 'koning' was. Er wordt wel eens beweerd, dat de Arbazars afstammen van de Maya's, maar ik weet niet of de wetenschap het bewijs daarvan geleverd heeft.'

'Ik heb wel eens van zigeuners en nomaden gehoord, maar die Arbazars van jou kende ik echt niet,' zei Arendsoog. 'Horen ze thuis in de States?'

Norman schudde het hoofd. 'Daar zit nu juist de moeilijkheid. Hoewel het een trekkend volkje is, houden ze zich bijna alleen maar op in het uiterste zuiden van Mexico.'

'Je hebt geklaagd, dat je district zo groot is,' lachte Arendsoog. 'Maar je wilt toch niet beweren, dat het ook nog heel Mexico omvat! We zouden het eerst moeten inlijven bij de States, vrees ik.'

'Je laat me niet uitpraten, Bob,' zei sheriff Norman vermanend. 'De Arbazars schijnen namelijk plotseling lak te hebben aan alle tradities. Ze zijn naar het noorden getrokken en een week of drie geleden zijn ze, ongemerkt, de grens gepasseerd...'

'Ongemerkt? Hoe kan een heel volk ongemerkt de grens over gaan?'

'In de eerste plaats telt de stam nog maar ongeveer tweehonderd leden. En in de tweede plaats trekken ze in groepen of families.'

'En nu zitten ze in jouw district?'

'Ja, ze hebben zich genesteld in het gebergte ten zuiden van Lengston. De laatste drie weken hebben er wat kleine 'verhuizingen' plaatsgevonden, maar ze zijn niet veel noordelijker getrokken.'

'Veroorzaken ze moeilijkheden?'

'Och, dat kan ik eigenlijk niet zeggen. De inwoners van Lengston beweren wel, dat ze twee keer ingebroken hebben en dat ze vee stelen, maar daar is geen enkel bewijs voor. Ik ben er eens poolshoogte gaan nemen. En het vreemde is, dat ik de indruk heb gekregen, dat de moeilijkheden nog moeten komen... Ze hebben zich gevestigd op een gebied van ongeveer twintig bij twintig mijl. Vanuit de bergen kon ik hun nederzettingen door mijn kijker goed zien. Ik vertelde je al, dat ze in families trekken. Wel, ze hebben zich ook in families in de bergen gevestigd. Er zijn vier kleine nederzettingen. Ze wonen bij voorkeur in holen, grotten en rotsspleten...'

'Maar hoe kom je erbij, dat de moeilijkheden nog zullen komen? Je bent toch geen profeet?'

'Gelukkig niet. Wat ik zeg, baseer ik op hetgeen ik gezien heb.

Er heerste een bedrijvigheid... Ongelooflijk. Elke familie heeft een dal uitgekozen. Daar grazen hun muilezels en paarden, spelen de kinderen, koken de vrouwen en wassen ze in de riviertjes. Ieder dal wordt echter zwaar bewaakt...'

Arendsoog floot tussen de tanden. 'Ze zonderen zich wel af!'

'Ik vraag me af of het zo onschuldig is. Ik had eerder de indruk, dat ze geen pottenkijkers wilden hebben. De mannen lieten zich niet zien, maar drie of vier keer verliet er een het dal. De wachtposten lieten hun pas na veel poespas door. De volgende dag ben ik brutaalweg naar de eerste de beste nederzetting toe gereden. Ik ben ervan overtuigd, dat ze mij hebben zien aankomen, want de wachtposten waren in geen velden of wegen te bekennen. De malmen die ik ontmoette waren de vriendelijkheid zelf. Ik werd officieel ontvangen door het familiehoofd. Om kort te gaan: iedereen deed poeslief en aardig, alsof ik een hoge bezoeker was. Maar ik kon het gevoel niet van me afzetten, dat er iets broeide...'

Toen hij zweeg, bleef er een vreemde stilte hangen. De zon was reeds lang begonnen aan haar terugtocht naar de oostelijke horizon en in Cowshead kwam het leven weer op gang. Tijdens de warmste uren van de dag had iedereen, die niet per se buiten moest zijn, zich teruggetrokken in de huizen, waarvan de blinden gesloten waren. Er klonken weer kinderstemmen op straat en een huifkar rolde ratelend voorbij. 'Wildeste je dat ik daar eens een kijkje ging nemen?' vroeg Arendsoog dan.

'Laten we er geen doekjes om winden, Bob,' antwoordde John Norman. 'Jij weet met dergelijke zaakjes beter raad dan wie ook. Ik wil je gerust bekennen, dat ik niet weet wat ik moet doen. Al mijn vermoedens zijn gegrond op gevoelens. Maar kun je je indenken, dat ik in mijn omstandigheden liever moeilijkheden voorkom?'

Bob Stanhope knikte. 'Alright John, als ik jou er een plezier mee doe, wil ik daar wel eens een kijkje gaan nemen.'

John Norman sloeg zijn rechtervuist tegen de palm van zijn linkerhand. 'Ik wist wel, dat je me zou helpen!' riep hij uit.

'Hoho! Ik ben niet almachtig. Ik heb ook niet meer dan twee handen en een hoofd, hoor!'

'Maar jij weet ze tenminste te gebruiken,' grijnsde John Norman. 'Iets wat je van een heleboel mensen niet kunt zeggen.'

'Nu de bloemen nog. De toespraak heb ik al gehad,' antwoordde Arendsoog. 'Vertel me liever wat je van plan bent, want je maakt mij niet wijs, dat je al niet een heleboel hebt bedisseld en geregeld.'

Ik ken je een beetje.'

John Norman kreeg een kleur. 'Eh...ja, om eerlijk te zijn: ik dacht dat ik jou ook een beetje kende... Ik heb hier een aanstelling voor je tot hulpsheriff van Lengston. De Arbazars houden niet van indringers, maar als je je ster laat zien, moeten ze je wel je gang laten gaan...'

'Dat is helemaal het toppunt!' riep Arendsoog uit. 'Je rekende er wel erg vast op, dat ik je zou helpen...'

'Ach Bob, vroeger wisten we wat we aan elkaar hadden. Ik heb er maar op gegokt, dat je niet veel veranderd zou zijn, ook al ben je dan nu onder je bijnaam Arendsoog bekend tot in de uiterste hoekjes van de States.'

'We zijn weer zo ver,' zuchtte Bob Stanhope. 'Laten we liever deze zaak eens nader bekijken.'

'O.K', maar eerst gaan we aan de overkant iets drinken op het weerzien,' stelde John Norman voor.

'Een fantastisch idee. Als dat 'iets' maar ijskoud is. En eh... ik betaal.'

'Geen sprake van: Ik nodigde je uit, ik betaal!'

'Luister eens John, hier op je kantoor was ik je gast. In de saloon aan de overkant ben jij mijn gast.'

'Dit kantoor is nogal een mooie plaats om een gast te ontvangen! Nee Bob, er komt niets van in. En bovendien, wil je eraan denken, dat je mijn hulpsheriff bent en dat ik je baas ben! Ik betaal, en daarmee uit!'

'O.K., boss,' gaf Arendsoog toe.

De Arbazars waren een ogenblik vergeten en de twee oude vrienden liepen lachend en pratend naar de overkant van de stoffige hoofdstraat. Er waren nog heel wat herinneringen op te halen!

HOOFDSTUK 2

De Arbazars

Die nacht kon Arendsoog de slaap niet vatten. Hij had een kamer genomen in het kleine hotelletje in de hoofdstraat. Door de geopende ramen gonsde het late straatruoer naar binnen. Aan de overkant van de straat stond een groepje van vijf mannen luidruchtig te praten en uit een saloon klonk een Mexicaans gezang. Het herinnerde onze vriend eraan, dat Cowshead niet ver van de grens lag.

Toch waren het niet deze geluiden, die hem uit zijn slaap hielden. Zijn hoofd was boordevol gedachten. Zou Witte Veder op de S-ranch zijn als het telegram aankwam, dat hij in de late namiddag had verzonden? Toen Arendsoog naar Cowshead vertrokken was, had de Indiaan zich op de noordelijke weiden bevonden. Gewoonlijk echter keerde hij al na één of twee dagen terug van zo'n inspectietocht. Als alles meezat, zou Witte Vdder overmorgen hier kunnen zijn.

Plotseling sprongen zijn gedachten over naar de Arbazars. Wat kon een volk ertoe bewegen plotseling weg te trekken uit de streek waar het meer dan tweehonderd jaar had rondgezworven? En waarom hadden zij zich, na een tocht van honderden mijlen, gevestigd in het gebied ten zuiden van Lengston? Volgens John Norman was dat het onherbergzaamste deel van het district Chieflaw. En dan die wachtposten, die verdwenen waren toen een vreemdeling het dal naderde waar een van de Arbazar-families huisde... Men zou zich bijna gaan afvragen wat dan het nut van die wachtposten was!

Arendsoog draaide zich op de andere zij. Hij probeerde nergens meer aan te denken, zich helemaal te ontspannen. Het lukte niet erg. De gedachten bleven aanstormen en het was ver na middernacht, toen een diepe slaap zich eindelijk over hem ontfermde. Maar zelfs in zijn slaap lieten de Arbazars hem niet met rust. De droom die hij had vertekende echter alles: de Arbazars waren uitgegroeid tot een machtig volk, dat opgetrokken was naar het noorden om de States te veroveren...

Toen het eerste zonlicht door de vensters naar binnen viel, werd Arendsoog wakker. Hij waste zich en kleepte zich aan, en ging dan naar beneden. Iedereen in het hotelletje sliep kennelijk nog, want geen enkel geluid verstoorde de stilte. Arendsoog liep tussen de tafeltjes en stoelen in de hal door en wandelde de hoofdstraat in. Cowshead was een dorp van langslapers! Op zijn 'verkenningstocht' door de paar straten die Cowshead telde, kwam hij één man tegen die brommend zijn groet beantwoordde. Voor hij het wist was hij weer terug bij het hotel. De hele wandeling had misschien tien minuten of een kwartier geduurd en het had geen zin nu al naar binnen te gaan. In de korte tijd dat hij weggevoerd was, zou echt niet plotseling iedereen zijn ontwaakt. In zichzelf lachend om de situatie liep hij rond het gebouw naar de kleine stal, waar Lightfeet onderdak had gevonden. Het trouwe dier begroette hem hinnikend. Arendsoog wreef het over de neus. 'Niet zo ongeduldig, boy,' mompelde hij. 'We kunnen nog niet vertrekken.'

Maar drie kwartier later was het dan toch eindelijk zo ver. Het eenvoudige maar stevige ontbijt had hem goed gedaan en de rekening was betaald. Hij zadelde Lightfeet, groette de hoteleigenaar met een brede armzwaai en reed de hoofdstraat in. Bij het kantoortje van John Norman steeg hij even af. De jonge districtssheriff kwam hem op de drempel tegemoet. Hij was eigenlijk van plan geweest Arendsoog naar Lengston te vergezellen, maar de cowboy had erop gestaan dat hij alleen zou gaan. Hij wilde proberen de Arbazars gedurende enige tijd onopvallend te observeren en twee lopen nu eenmaal meer in de gaten dan één.

'Ik doe net alsof ik een cowboy ben, die op zoek is naar werk,' had Arendsoog de vorige dag gezegd. 'Die deputy-ster houd ik voorlopig nog maar in mijn zak. Het is een geruststellende gedachte, dat ik eventueel kan optreden als er iets aan de hand is, maar als ik dat ding op mijn shirt speld ben ik onmiddellijk bekend als de bonte hond.'

John Norman had hem gelijk moeten geven.

'Vanavond of uiterlijk morgen in de loop van de ochtend ben ik terug,' zei Arendsoog, terwijl hij weer opsteeg. 'Ik hoop, dat ik je dan iets wijzer kan maken.'

'O.K. Bob. Tot spoedig dan. En eh... alvast bedankt, hè!' Arendsoog wimpelde het af. 'Ik heb nog niets voor je gedaan, John. Als Witte Veder eerder hier is dan ik verwacht, vang jij hem wel op, hè?'

'Allright!'

‘Dan ga ik nu maar. So long, John!’

‘So long,’ groette John Norman terug. Hij keek Arendsoog na, terwijl deze in een snelle galop door de hoofdstraat reed. Onwillekeurig schudde hij het hoofd. Hij vroeg zich af waarover hij zich ongerust maakte. Hij had het gevoel of er iets in de lucht hing.

Lengston leek op Cowshead als twee druppels water. Dezelfde straten, dezelfde huizen en Arendsoog constateerde verbaasd, dat er zelfs dezelfde mensen liepen. Alle gezichten in deze streek leken op elkaar! Stapvoets reed hij door het dorpje, dat nog iets kleiner was dan Cowshead. De inwoners bekeken hem, alsof ze in hun leven nog nooit een vreemdeling hadden gezien. Nauwelijks vijf minuten later lag Lengston alweer achter hem. In het zuiden lagen de grimmige toppen van het Burro-gebergte als waakhonden aan de horizon. In de laagvlakte tussen Lengston en de bergen graasde vee.

Arendsoog hield Lightfeet iets in. Het Burro-gebergte zou nog veel van hem vergen! Het terrein werd nu enigszins glooiend en reeds kondigden de her en der verspreid liggende rotsblokken aan dat hij de eerste hellingen van het gebergte naderde. Toch nog vrij onverwachts rees plotseling een steile bergwand voor hem op. Hij wendde Lightfeet en zocht een plaats waar hij de helling kon beklimmen. De droge bedding van een riviertje wees hem de weg. Hij volgde hem en drong het gebergte binnen. Het water en de zon hadden de keien op de bodem van de nu droge rivier gebleekt.

Ongeveer twintig minuten reed Arendsoog verder. Toen steeg hij af. Hij kon niet ver meer verwijderd zijn van het kamp van de Arbazars. De bedding, die vrij diep uitgesleten was, onttrok hem weliswaar aan het oog, maar Lightfeets hoefslag op de losse, gepolijste keien moest van grote afstand te horen zijn. Hij bevond zich nu op een plaats waar een kleine waterval de rotsen uitgesleten had. Een kromgegroeide boom hing als een klimplant tegen de rotswand en zorgde voor wat schaduw, en er zaten zelfs een paar plukjes gras tussen de stenen. Hij leidde Lightfeet onder de boom. Dan ging hij te voet verder.

Het viel hem op, dat er een bijna volmaakte stilte heerste. Zelfs de wilde berggeiten, die voor hem op de vlucht sloegen, schenen zich onhoorbaar voort te bewegen. Hij bleef even staan om de dieren na te kijken. De steilste hellingen vormden voor hen geen enkel probleem en met groot gemak sprongen ze van rots tot rots.

Hoewel de zon nog niet op haar hoogste punt stond, maakte het

ontbreken van ieder zuchtje wind de hitte bijna ondragelijk. Hij vroeg zich af hoe heet het over een paar uur zou zijn. Moeizaam klom hij verder. Hij probeerde zich de ruwe schets weer voor de geest te halen, die John Norman voor hem getekend had. Als hij zich niet vergiste moesten de Arbazars toch hier in de buurt zitten. Hij bleef staan en nam de omgeving eens op. Rechts van hem lag een vreemd gevormde berg. Dat moest 'El sombrero' (de hoed) zijn, waarover de districts-sheriff gesproken had. De berg leek inderdaad bijzonder veel op een enorme bolhoed met een brede rand. En helemaal bovenop de bol zat een korte spits, alsof eens een reus met een punthoofd de hoed had gepast. Aan de andere kant van de vrij brede kloof, waarin hij zich bevond, lag een helling die zó steil was dat hij zelfs enigszins voorover scheen te hellen. Achter hem, heel in de verte, lagen de huisjes van Lengston als kleine blokjes in het landschap.

Hij veegde de zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd en begon aan de beklimming van 'El sombrero'. Een paar maal gunde hij zichzelf een korte rust. De zon gloeide zo op zijn rug en zijn kleren plakten aan zijn lichaam. Zijn inspanning werd echter ruimschoots beloond. Toen hij eindelijk de top bereikt had, kreeg hij niet alleen een onvergetelijk uitzicht op de laagvlakte waarin Lengston lag, maar bovendien ontwaarde hij aan de andere kant van de berg een paar figuren. Hij maakte het zich zo gemakkelijk mogelijk, zette de kijker aan de ogen en zocht de diepte beneden hem af.

Het kon niet missen: dit moest een van de nederzettingen van de Arbazars zijn! Het dal aan de voet van de zuidelijke helling van 'El sombrero' werd door een smalle maar snelstromende beek in tweeën gesneden. In het gras langs de oevers lagen fel gekleurde kledingstukken te drogen. Een paar vrouwen droegen grote kruiken water van de beek naar een plekje dichtbij de linker bergwand, waar een groot vuur brandde. Andere vrouwen en meisjes waren hier kennelijk bezig het eten te bereiden. In de beek speelden een paar kinderen. Ze gooiden elkaar met water, duwden elkaar kopje onder en hoewel de afstand veel te groot was, meende Arendsoog zelfs een ogenblik, dat hij hun gelach kon horen.

Langzaam liet hij de kijker door het dal dwalen. Kijk, daar zat een van de wachtposten! De man had zich verdekt opgesteld achter een groot rotsblok. Van zijn plaats moest hij de toegang tot het dal in de gaten kunnen houden, veronderstelde Arendsoog. Hij zat op de grond, de rug tegen de bergwand en tussen de opgetrokken knieën

klemde hij een geweer met een lange loop. John Norman had gelijk gehad. constateerde Arendsoog. Met uitzondering van de wachtpost waren er geen mannen te bekennen!

Meer dan een uur bleef Arendsoog op zijn plaats liggen. En gedurende al die tijd verloor hij het kamp van de Arbazars geen seconde uit het oog. Toen begon hij aan de afdaling. En terwijl hij langzaam van rots tot rots kroop of gleed, kwamen dezelfde vragen die hem de vorige avond uit zijn slaap hadden gehouden. Waarom waren de Arbazars naar Arizona gekomen? Waarom werd hun uiterlijk zo vredelievend kamp bewaakt door een schildwacht? En tenslotte: wat voerden de mannelijke leden van de stam uit, terwijl de kinderen speelden en de vrouwen wasten en kookten?

Naar zijn gevoel duurde de afdaling van 'El sombrero' aanzienlijk langer dan de beklimming. Maar eindelijk was hij dan toch terug op de plaats, waar hij Lightfeet had achtergelaten. Hij knielde neer en uit het hoofd tekende hij John Normans schets na. Als dit kruisje 'El sombrero' was, lag hiér de eerste nederzetting van de Arbazars. Deze lange streep was de steile bergwand. De andere nederzettingen moesten dan ongeveer op deze plaatsen liggen. Hij legde drie kiezelstenen in een halve cirkel. Ze stelden de nederzettingen voor. De afstand tussen de verschillende kampen moest, volgens Norman, ongeveer drie à vier mijl zijn. Hij kwam overeind en oriënteerde zich. Hij knikte goedkeurend. 'Dat wordt nog een flinke tippel,' mompelde hij in zichzelf. Hij pakte Lightfeets leidsels. 'Kom aan, boy, we moeten verder!' Gedurende ongeveer een kwartier volgde hij de droge bedding in omgekeerde richting. Toen bevond hij zich op een plaats waar de linkeroever iets minder steil en hoog was. Hij zocht steun voor zijn voeten en klom naar boven. 'Kom Lightfeet! Kom!' vuurde hij zijn rijdier dan aan. Lightfeet gooide het hoofd omhoog, sloeg een paar keer met het rechter voorbeen op de rotsen dat de vonken eraf sprongen en spande de spieren. Dan schoot hij plotseling vooruit en sprong, kennelijk zonder veel moeite, op de oever. Glimlachend liep Arendsoog verder. Hij had genoten van deze korte demonstratie van kracht van zijn paard.

Het was een vermoeiende tocht. De grond zat vol kuilen en bulten. Geen vierkante meter was vlak en overal lagen rotsblokken, die soms bij de minste beweging van hun plaats rolden. Eén keer kwam met veel geraas een steenlawine omlaag van de berghelling, die zich links van hem bevond. Slechts een razendsnelle sprint had kunnen voorkomen, dat hij en Lightfeet onder de stenen bedolven werden.

Eén gelukkig kleine steen was van de helling afgesprongen en had hem geraakt aan de elleboog. Terwijl hij de pijnlijke arm wreef, klauterde hij verder. Ja, dit voortbewegen was inderdaad meer klauteren en klimmen dan lopen!

Na verloop van tijd bleef hij staan. Als zijn berekeningen, goed waren geweest, moest hij zich nu bevinden in het midden van de halve cirkel, waarin de overige nederzettingen van Arbazars lagen. Hij leidde Lightfeet achter een paar grote rotsblokken en ging zelf met de rug tegen een grote steen zitten. Hij had besloten te wachten tot de duisternis gevallen was. Weliswaar bevond zich voor hem een hoge berg waarvandaan hij waarschijnlijk een goed gezicht zou hebben op de nederzettingen van de Arbazars. Het had echter geen zin de berg te beklimmen, want als hij de top bereikt zou hebben, zou het zo goed als donker zijn. De zon was inmiddels al zo ver gedaald, dat zij achter de toppen van de bergen verdwenen was. Desondanks scheen de temperatuur echter geen halve graad gedaald! Het was nog steeds benauwd warm. Een kurkdroge, kriebelende warmte, die zijn keel uitdroogde.

De overgang van dag naar nacht was in deze streken een kwestie van nauwelijks een kwartier. Toen de lucht boven de bergen in het westen oranje gekleurd werd, werden de toppen in het oosten reeds opgeslokt door het zwart van de nacht. Weinige minuten later was de nacht volkomen.

Arendsoog doofde zijn sigaret en stond op. Hij overtuigde zich ervan dat Lightfeet onzichtbaar achter de rotsen was opgesteld en ging dan op pad. De sikkel van de maan, die op zijn rug laag tussen de bergen lag, lichtte hem slechts wazig bij. Onze vriend had zijn bijnaam echter niet zonder reden gekregen! Zijn scherpe ogen hadden aan het weinige licht meer dan voldoende om zich in een redelijk tempo voort te kunnen bewegen.

Plotseling bleef hij staan. Hij kon niet nauwkeurig schatten hoelang hij gelopen had, maar als hij dacht aan de afstand die hij had afgelegd, zou het niet erg lang zijn geweest. Dat betekende, dat hij en Lightfeet zich al die tijd dicht bij een van de kampen van de Arbazars hadden bevonden! In een klein dal, dat zich voor hem uitstreckte, brandde namelijk een vuur... Een groepje mannen en vrouwen bad zich eromheen geschaard. Zorgvuldig zocht Arendsoog de omgeving af. Als hij de mensen bij het vuur wilde naderen, moest hij toch eerst weten waar zich de wachtpost bevond.

Het bleken twee wachtposten te zijn. Ze zaten aan weerszijden van de tamelijk brede kloof, die toegang gaf tot het dal. Het zou onmogelijk zijn ongezien tussen de twee kerels door te komen. Arendsoog liet zich op de grond zakken en sloop volkomen onhoorbaar verder. Na een meter of twintig bleef hij roerloos liggen en nam de situatie nogmaals op. Als hij de mannen weg kon lokken van hun plaats... Misschien de truc van het weggeworpen steentje? Hij had in het verleden al vaak met succes die truc toegepast om een schildwacht of een wachtpost weg te lokken van zijn plaats. Meestal was zijn 'slachtoffer', nadat er een paar keer in zijn buurt een steentje was gevallen, zo nieuwsgierig of argwanend geworden dat het op onderzoek was uitgegaan. Onwillekeurig schudde Arendsoog echter het hoofd. Deze keer zou hij het vereiste effect niet bereiken, want het was wel erg onwaarschijnlijk dat de mannen sámen zouden gaan kijken wat de oorzaak was van het geluid, dat zij hadden gehoord. En als één van de twee ging, zou de ander ongetwijfeld nog oplettender worden! Nee, hij zou iets anders moeten bedenken... Hij kon niet tussen de mannen door komen... Zijn blik dwaalde langs de bergwand, waartegen een van de mannen zijn geweer had gezet.

Dat was de oplossing! Niet ertussendoor, dan eroverheen! Voorzichtig kroop hij achteruit. In een grote boog sloop hij dan naar de rechter bergwand. Ongeveer tien meter boven het hoofd van een van de wachtposten had hij een smalle richel gezien. Die moest hij proberen te bereiken! Het was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Hij begreep drommels goed dat het minste of geringste geluid zijn aanwezigheid zou verraden en daarom kwam hij maar heel langzaam vooruit. Eén keer hield hij zijn hart vast toen hij voelde dat een groot stuk rots het onder zijn gewicht dreigde te begeven en omlaag te zullen storten. Snel verplaatste hij zijn gewicht op het andere been en wachtte... De steen bleef hangen, zij het in een bijzonder wankelende positie.

Hij ging weer verder. Onder zich hoorde hij de wachtposten met elkaar praten. Ze spraken Spaans en dan nog een dialect, waarvan hij maar weinig verstond. Hij had nu de richel bereikt. Hij bleek aanzienlijk smaller te zijn dan hij had verwacht. Arendsoog richtte zich op, plaatste zijn voeten schuin op de rand en drukte zijn lichaam tegen de bergwand. Centimeter voor centimeter schoof hij dan vooruit. Gelukkig lag deze bergwand in het donker en hij hoopte dat de wachtpost aan de voet van de helling tegenover hem niet al te goede ogen had! De richel eindigde op een klein plateau. Opgelucht liet

Arendsoog zich hier even later zakken. Hij was er nog lang niet, maar het gevaarlijkste deel van de tocht had hij in elk geval achter de rug. Hij had kramp gekregen door de onnatuurlijke houding waarin hij zich had moeten voortbewegen en wreef nu de benen. Zo, het ging al beter. Het bloed stroomde weer normaal. Dan begon hij aan de afdaling. Toen hij beneden was constateerde hij tevreden, dat hij de wachtposten ver achter zich gelaten had. De weg naar het vuur en de druk pratende Arbazars lag open. Terwijl hij langzaam verder sloop bemerkte hij tot zijn tevredenheid, dat het dal erg vruchtbaar was. Er groeide gras, struiken en zowaar enkele bomen. Zowel de struiken als de bomen boden hem een goede dekking.

Tien meter buiten de lichtkring van het vuur bleef hij liggen. Vijf leden van de Arbazar-familie zaten met hun rug naar hem toe, maar zes andere kon hij in het gezicht zien. Het waren vreemde gezichten. De huid was door het langdurige verblijf in de open lucht gelooïd. De ogen stonden opvallend dicht bij elkaar en ze hadden allemaal dezelfde scherpe neus. Het haar van de Arbazars was gitzwart, met uitzondering van één man die grijs haar had. Hij was duidelijk de oudste van het gezelschap en kennelijk het hoofd van de familie. Alle andere Arbazars spraken hem eerbiedig aan en zwegen als hij aan het woord was.

Arendsoog probeerde de leeftijden van de familieleden te schatten. Hij kwam tot de conclusie, dat een familie bij de Arbazars bestond uit de vader -het familiehoofd- de moeder, de ongetrouwde kinderen, de getrouwde zoons en hun kinderen. De dochters die getrouwd waren, waren waarschijnlijk opgenomen door de familie van de man. Een van de vrouwen stond op en liep naar een donker gat in de bergwand tegenover Arendsoog. Het zachte gehuil van een kind drong tot hem door en hij veronderstelde, dat de vrouw ging kijken waarom het kind niet sliep. Even later keerde ze naar het vuur terug. Ze had een jongetje van een jaar of zes aan de hand. Het kind stribbelde tegen, kennelijk bevreesd voor een pak slaag of een draai om de oren.

En toen gebeurde er iets, dat Arendsoog niet had kunnen voorzien...

Toen de vrouw de kring hij het vuur tot op enkele passen genaderd was, rukte het jongetje zich los en sprintte langs zijn vader huilend de duisternis in. Arendsoogs hart sloeg een keer over. Het ergste was misschien nog niet, dat het kind in zijn richting holde, maar een van de mannen was overeind gekomen en zette de 'achtervolging' in. Arendsoog maakte zich zo klein mogelijk en drukte zijn lichaam bijna

dóór de grond. Plotseling bleef het kind doodstil staan... Met gestrekte arm wees het in Arendsoogs richting en riep iets onverstaanbaars. Op hetzelfde moment sprongen een paar mannen overeind...

Arendsoog begreep, dat hij ontdekt was. Razendsnel sprong hij op, maar het was al te laat. Hij staarde in vijf dreigende revolverlopen. 'Hands up!' commandeerde een van de kerels in het Engels met een sterk Spaans accent.

Arendsoog begreep dat het onder deze omstandigheden geen zin had om zich te verzetten. Langzaam bracht hij de handen omhoog. Het jongetje, dat de oorzaak van alle ellende was geweest, maakte van de gelegenheid gebruik om stilletjes naar zijn slaapplek terug te keren.

Een van de Arbazars liep in een grote boog om Arendsoog heen.

'Loop voor me uit naar het vuur,' zei hij, toen hij achter de cowboy stond.

Het Spaans-Engels dat de man sprak, klonk erg komisch en als Arendsoog niet in zo'n vervelende situatie was geweest, zou hij er ongetwijfeld om hebben moeten lachen. Met tegenzin volgde hij het bevel van de man op. Zolang hij in het donker stond, had hij nog een kans dat een snelle beweging de mannen zou ontgaan...

Toen het schijnsel van het vuur over zijn laarzen speelde, bleef hij staan.

'Verder!'

Arendsoog zette twee stappen en bleef toen weer staan. Hij verloor de mannen geen seconde uit het oog, en geen enkele beweging ontging hem. Hij probeerde zichzelf gerust te stellen. Hij had van de Arbazars niets te vrezen. De indruk, die hij van hen gekregen had, was bepaald gunstig. Het leek hem een vredelievend volkje. Ineens viel het hem op, dat er al zeker een minuut een doodse stilte heerste. Elf paar ogen waren op hem gericht en het hoofd van de familie, de grijze man, nam hem op alsof hij voor zichzelf alvast wilde uitmaken wat hij aan de indringer had.

In de stilte, die bleef hangen, vroeg Arendsoog zich af of hij zich bekend zou maken als hulpsheriff. De Arbazars zouden hem dan ongetwijfeld op dezelfde vriendelijke manier behandelen als ze John Norman hadden gedaan. Maar schoot hij daar iets mee op? Werd hij op die manier iets wijzer? Hij twijfelde er geen moment aan dat het tegendeel waar was. Maar dit betekende, dat hij zich op een andere manier uit deze situatie moest redden. Toen hij tot deze conclusie ge-